

Arrest

nr. 265 572 van 15 december 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2021.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 19 februari 2020.

1.2. Verzoekers worden op 12 maart 2021 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 9 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing voor eerste verzoeker, W.(...) A.(...) L.(...) M.(...) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in San Salvador in het gelijknamige departement. U bent gehuwd met A.(...) J.(...) C.(...) de L.(...) (CGVS 2013142B; DVZ 9.005.347). Jullie hebben samen geen kinderen, maar zij heeft één zoon, A.(...) A.(...) R.(...) C.(...) (DVZ, 9.005.347), uit een vorige relatie en u heeft eveneens een zoon, L.(...) L.(...) L.(...), uit een vorige relatie. Sinds 2018 woonde u bij uw echtgenote en haar ouders in Colonia Minerva te San Salvador. U vervulde het middelbaar onderwijs en volgde nadien een opleiding mechanica. Vervolgens werkte u als elektricien en sinds februari 2019 had u een eigen zaak als garagist die gelegen was in de gemeente San Martin in het departement San Salvador.

Begin maart 2019, ongeveer een maand nadat u uw zaak had opgestart, kwamen er twee mannen naar uw werkplaats. Ze zeiden u dat ze van bende Mara Salvatrucha (MS) waren en toonden hun wapen en tatoeages aan u. Eén van hen gaf u een telefoon en de man die u aan de lijn kreeg, meldde u dat ze wisten waar u woonde, dat ze alles over uw familie wisten en dat u met hen diende samen te werken. Vanaf dan diende u 80 dollar aan renta per week te betalen. Hij vertelde u ook dat er elke zaterdag iemand zou langskomen om het geld te innen in naam van E.(...). Ook dreigden ze uw familie en uw werknemer te vermoorden indien u zou weigeren mee te werken. Vanaf dat moment betaalde u elke zaterdag de 80 dollar aan afpersing. Ook kwamen de bendeleden af en toe tijdens de week langs om wat geld te vragen voor frisdrank of drugs.

Op vrijdag 2 augustus 2019 was u aan twee vrachtwagens die een dringend herstel nodig hadden aan het werken. Toen reed er een wagen uw garage binnen en kwamen dezelfde twee mannen naar u toe die u de telefoon hadden gegeven voor de start van de afpersing. Ze vroegen u hun wagen te herstellen, maar u weigerde dit doordat u het te druk had. Eén van de bendeleden vroeg daarop of u weigerde samen te werken en een derde man stapte uit de auto met een baseballknuppel en begon u te slaan. De twee andere begonnen u ook te slaan en te schoppen en u viel uiteindelijk in de smeerkuil. De bendeleden zeiden daarop dat dat gebeurde wanneer u weigerde mee te werken. U ging naar huis en besloot enkele dagen niet te werken om te herstellen van uw verwondingen.

Op 7 augustus 2019 besloot u toch naar het ziekenhuis te gaan. Daar onderging u allerlei onderzoeken en uiteindelijk bleek dat uw sciatische zenuw was aangetast en dat u een operatie nodig had. Die operatie werd op 15 augustus uitgevoerd en op 20 augustus mocht u het ziekenhuis verlaten. Daarna besloot u om uw bedrijf officieel te registreren zodat u selectiever kon zijn met de bedrijven waarmee u samenwerkte, alsook om niet meer terug te keren naar San Martin waar uw zaak zich bevond.

Eind september 2019 was u op weg naar huis van uw behandeling toen er twee jongeren uit uw kolonie naar u toe kwamen. Ze zeiden u dat E. u zocht en met u wou spreken.

Op 4 november 2019 keerde u terug naar uw werkplaats in San Martin. Uw werknemer nam het zwaardere werk voor zich en u gaf hem instructies. Op zaterdag diende u ook de 80 dollar aan renta te betalen en het waren opnieuw de twee zelfde bendeleden die langs kwamen. Ze zeiden u dat ze wilden dat u informatie aan hen zou doorgeven over of een wagen een gps had, want ze wilden onderdelen stelen. U zei echter dat u deze informatie niet had over de wagens en ze maanden u aan om toch een manier te zoeken om die informatie te achterhalen. Tevens meldden ze u dat E. 800 dollar wou van u tegen de week nadien. U antwoordde daarop dat u slechts 400 dollar had en de bendeleden gingen vervolgens met E. bekijken wat hij daarop zou zeggen. Ook vroegen ze u de microbus waarmee ze gekomen waren te herstellen. U deed die herstelling en toen de bendeleden in de namiddag terugkeerden, zeiden ze dat u de overige 400 dollar tegen het einde van de maand diende te betalen. Ook moest u tegen 23 december 2019 opnieuw 800 dollar betalen en u diende vanaf dan ook

microbussen te herstellen. Op 23 december 2019 overhandigde u de gevraagde 800 dollar en kreeg u een nieuwe vraag om 800 dollar te betalen tegen 6 januari 2020.

Op 6 januari 2020 kwamen de bendeleden langs met een rode wagen van het merk Nissan die u moest herstellen. U was aan het werk aan de auto toen u een zak met het hoofd van een man zag liggen. De bendeleden zeiden daarop dat u zo zou eindigen als u niet met hen zou samenwerken. Toen ze weggingen waarschuwden ze u ook dat u zeker niks mocht zeggen over wat u had gezien en vroegen ze opnieuw 800 dollar tegen het einde van de maand. U betaalde dit bedrag op 25 januari waarna ze wederom 800 dollar vroegen voor februari. U besloot echter om te bekijken hoe u het land kon verlaten. Nadien diende u nog zo'n drietal keer herstellingen uit te voeren aan wagens voor de bendeleden.

U verliet El Salvador samen met uw echtgenote A. J. en uw stiefzoon A. A. op 14 februari 2020 en kwam de volgende dag aan in België. Op 19 februari 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat de bende u of uw familie zou vermoorden en u zou betrekken bij de reparaties van hun auto's. Ook vreest u dat de bende uw stiefzoon A. A. zou rekruteren. Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw echtgenote volgende documenten neer: jullie huwelijksakte; jullie identiteitskaarten; jullie paspoorten; het paspoort van A. Al.; een document van uw ziekenhuisopname; facturen van uw garage; scans van het ziekenhuis van uw verwondingen; aankoopdocumenten van autoonderdelen voor uw zaak; een aankoopdocument van een scanner voor uw zaak; foto's betreffende uw zaak; een uitnodiging voor een conferentie van garagisten in Mexico; uw lidmaatschap bij een vereniging voor garagisten; krantenartikels; de diploma's van uw echtgenote; documenten betreffende het werk van uw echtgenote; de toestemming van A.'s vader om het land te verlaten.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. U verklaarde namelijk El Salvador te hebben verlaten doordat u renta diende te betalen aan bende MS en omdat ze uw medewerking vroegen bij het repareren van hun wagens (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p.11-14). Dit probleem situeert zich echter in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet

een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden feiten.

In de eerste plaats dient er te worden opgemerkt dat, hoewel het CGVS niet ontkent da afpersing van mensen met een eigen zaak een gangbare praktijk is in El Salvador, de door u geschetste omstandigheden waarin u de renta diende te betalen niet aannemelijk zijn. Zo stelt u dat u na opstart van uw zaak wekelijks 80 dollar renta aan bende MS diende te betalen (CGVS, p.11). Het is echter weinig aannemelijk dat de bende een dergelijk hoog bedrag, zijnde zo'n 320 dollar per maand, aan renta zouden vragen wanneer u slechts zo'n 700 dollar netto per maand verdient (CGVS, p.7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de bendes het te betalen bedrag afstemmen op de inkomsten die iemand genereert uit zijn zaak en meestal bedraagt de afpersing dan zo'n 20 à 30% van het totale inkomen (landeninformatie, stuk 1). Dat u dan toch bijna 50% van uw loon zou moeten afstaan aan de bende is dan ook weinig aannemelijk.

Voorts is het weinig aannemelijk dat u uw zaak gedurende drie maanden kan sluiten en de renta niet betaalt, zonder dat de bende hier gevolgen aan zou verbinden. U stelt namelijk dat uw zaak gesloten was van 2 augustus tot en met 4 november (CGVS, p.16). In die tussentijd betaalde u de wekelijkse renta van 80 dollar niet en toch zouden er enkel twee jongeren in de kolonie waar u woonde u pas in september enkel en alleen hebben aangesproken met de woorden dat E. u wou spreken (CGVS, p.13 en 16). Uit de gegevens van het CGVS blijkt echter dat het niet betalen van renta grote consequenties heeft en leidt tot een escalatie van bedreigingen en geweld, zoals gedwongen ontheemding, mishandeling, dood, zowel tegen het slachtoffer als tegen leden van diens familie (landeninformatie, stuk 2). Dat de bende u echter slechts éénmalig benaderd met een nietszeggende mededeling en u vervolgens pas opnieuw benadert wanneer u opnieuw naar uw zaak in San Martin ging zonder iets te vermelden over de achterstallige renta (CGVS, p.17) is dan ook bijzonder onwaarschijnlijk. Zeker gezien zowel in San Martin als in Colonia Minerva bende MS aan de macht was, wat doet vermoeden dat ze wel snel U stelt dat de bendeleden toen wel 800 dollar van u vroegen, maar u stelt dat dit niets te maken had met de initiële vraag voor 80 dollar die u dan enkele maanden niet betaalde, noch zouden de bendeleden er naar verwezen hebben (CGVS, p.16-17). Deze gegevens ondermijnen dan ook nog verder de geloofwaardigheid van uw bewering dat u renta diende te betalen.

Gezien het reeds niet geloofwaardig wordt geacht dat u wekelijks 80 dollar aan renta diende te betalen, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de overige door u aangehaalde vervolgingsfeiten, zijnde dat u plots 800 dollar aan renta aan bende MS zou moeten betalen (CGVS, p.13). Tevens kunnen er bij uw verklaringen omtrent deze afpersing ook nog enkele vraagtekens geplaatst worden.

Zo is het in de eerste plaats weinig waarschijnlijk dat de bendeleden uit het niets zouden overschakelen van een wekelijkse renta van 80 dollar naar bijna maandelijks een bedrag van 800 dollar vragen (CGVS, p.13-14). Indien de bende meer geld van u wou vragen, zou het logischer zijn dat ze dan het wekelijkse bedrag zouden verhogen of bijvoorbeeld een vast moment in de maand vastleggen waarop u dan een nieuw vastgelegd bedrag dient te betalen. Bovendien heeft het innen van een regelmatige renta tot doel een continu inkomen te verschaffen aan de bende (in tegenstelling tot een afpersing die tot doel heeft door haar onhaalbare karakter mensen te intimideren en te verjagen). Om zich hiervan te verzekeren moeten de bedragen voor renta dan ook afgestemd zijn op iemands inkomen en op de rendabiliteit van iemand zijn zaak. In het andere geval zou er geen duurzame inkomstenstroom uit het innen van de

renta kunnen worden verzekerd. U stelt echter dat u netto zo'n 700 dollar per maand verdiende met uw zaak (CGVS, p.7). Wanneer u dan bijna maandelijks 800 dollar renta van dat bedrag dient te betalen en daarbij nog de overige vaste kosten en huur voor uw woning (CGVS, p.4) en voor uw zaak (CGVS, p.7), maakt u elke maand verlies. U geeft tevens geen enkel argument of incident waarom de bende in uw geval, wetende dat u dat onmogelijk zou kunnen betalen, een onredelijk hoog bedrag aan renta zou eisen. Dit maakt het dan ook onwaarschijnlijk dat de bendeleden plots bijna maandelijks 800 dollar aan renta van u zouden eisen wanneer ze weten dat u dit bedrag niet kan blijven betalen omdat u dan niet rondkomt. De geloofwaardigheid van uw verhaal wordt hierdoor dan ook aangetast.

Ook leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af in dit verband. Zo stelt u dat de bende u na de betaling op 25 januari 2020 opnieuw 800 dollar vroeg om te betalen tegen februari (CGVS, p.19). Uw echtgenote daarentegen stelt dat ze op 25 januari niet opnieuw 800 dollar vroegen (CGVS 2013142B, p.15). Voorst stelt u ook dat de bende u op 23 december, toen u het geld overhandigde, opnieuw 800 dollar vroegen met de deadline op 25 januari (CGVS, p.19). Uw echtgenote daarentegen stelt dat de bende op 23 december niet opnieuw geld vroeg, maar dat ze dit pas op 6 januari deed (CGVS 2013142B, p.15-16). Deze inconsistenties in jullie verklaringen doen dan bijgevolg nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Tevens wonen uw schoonouders opnieuw op het adres in colonia Minerva (CGVS, p.4), waar jullie tot aan jullie vertrek uit El Salvador eveneens woonden (CGVS, p.3-4). Echter zouden ze hier geen problemen meer hebben gekend met de bendes (CGVS, p.20). Evenmin zijn de bendeleden naar jullie komen informeren (CGVS, p.20-21). Dit gegeven ondermijnt dan ook nog verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag, aangezien er, rekening houdend met de werkwijze van de bende, redelijkerwijs verwacht kan worden dat ze wel naar u op zoek zouden gaan wanneer u het gevraagde bedrag van 800 dollar niet betaald heeft. Dat de bende dit niet deed, ondergraaft dan ook nog verder uw bewering 800 dollar te moeten betalen.

Aangaande de herstellingen die u diende uit te voeren voor de bendeleden (CGVS, p.13), dient te worden vastgesteld dat, aangezien uw algemene geloofwaardigheid reeds sterk op de helling staat, er aan dit gegeven evenmin geloof kan worden gehecht. Bovendien stelt u dat u die herstellingen zo'n drietal keer diende uit te voeren, maar kan u zich enkel nog de keer in november herinneren (CGVS, p.19-20). Dit roept dan ook vragen op bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen. Bovendien is het onder dwang moeten herstellen van wagens geenszins zwaarwichtig genoeg om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Ook is het opmerkelijk dat u, wanneer de bende u vroeg naar informatie over de gps en de onderdelen van de wagens, zonder gevolg kan weigeren dit te geven en de bende er nadien ook niets meer over vermeld (CGVS, p.20). Dit ondergraaft eveneens de geloofwaardigheid van deze vraag voor samenwerking.

Op basis van het bovenstaande worden de ingeroepen feiten niet aannemelijk bevonden. Daardoor vormen zij geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Wat betreft de beweerde aanval op u waarbij enkele bendeleden u in elkaar zouden hebben geslagen, dient te worden opgemerkt dat de omstandigheden die u schetst waarin dit incident zich voordeed niet aannemelijk zijn. U stelt namelijk dat het dezelfde bendeleden betrof als bij de afpersing (CGVS, p.12), maar gezien dit ongeloofwaardig werd bevonden, rijzen er eveneens vragen aangaande het incident waarbij u werd geslagen. Ook dient te worden opgemerkt dat u geen bescherming heeft gezocht bij de Salvadoraanse autoriteiten. U zou namelijk geen klacht hebben ingediend omdat u de politie verdenkt van corruptie (CGVS, p.20; CGVS 2013142B, p.13). Het CGVS ontkent niet dat het Salvadoraanse staatsapparaat, inclusief justitie en de veiligheidsdiensten, verzwakt en fragiel is en wordt ondermijnd door corruptie en een gebrek aan middelen. Niettemin worden er ook in de strijd tegen de bendes maatregelen genomen en worden zowel bendeleden als niet-bendeleden ook gerechtelijk vervolgd en veroordeeld. Voor zover uit de landeninformatie kan blijken dat overheidsbescherming in El Salvador niet in alle gevallen beschikbaar of doeltreffend is, kan evenwel ook niet besloten worden dat El Salvador als een "failed state" kan beschouwd worden of dat overheidsbescherming tegen bendes totaal afwezig zou zijn (COI focus El Salvador: Situation Securitaire; UNHCR Guidelines El Salvador). U toont echter op geen enkele manier aan dat in uw individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar is. Voorts werd er reeds besloten dat er aan de overige door u voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht (zie supra), waaruit volgt dat u na dit incident ook geen problemen meer aantoonde met de personen die u zouden hebben geslagen. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij terugkeer naar El Salvador ten

gevolge van deze gebeurtenis een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De medische documenten (stuk 4 en 6) die u in dit verband neerlegt, kunnen deze vaststelling niet wijzigen daar er niets uit kan worden afgeleid over de context waarin de ingeroepen aanval op u zich voordeed.

Wat betreft de vrees die u aanhaalt ten opzichte van uw stiefzoon dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een algemeen gevaar in El Salvador, zoals een potentiële rekrutering (CGVS, p.13 ; CGVS 2013142B, p.10), niet volstaat om een persoonlijke vrees of risico aan te tonen. De bende heeft uw stiefzoon namelijk nooit proberen rekruteren (CGVS, p.21; CGVS 2013142B, p.10). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat uw stiefzoon een gegronde vrees heeft ten opzichte van de bendes en kan er uit uw verklaringen evenmin een nood aan internationale bescherming in zijn hoofd worden afgeleid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie leggen namelijk jullie paspoorten neer, jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte, documenten aangaande jullie werk en de diploma's van uw echtgenote. Deze documenten bevatten echter louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot jullie opleiding en professionele carrière die hier niet ter discussie staan. Tevens bevestigen deze documenten dat u effectief een eigen zaak had. Er kan echter niets uit worden afgeleid aangaande de problemen die u aanhaalt omwille van deze zaak. Bijgevolg wijzigen ze bovenstaande vaststellingen niet. De toestemming van Aldo's vader om het land te verlaten, staat enkel dat zijn vader deze toestemming effectief gaf, maar wijzigt niks aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de krantenartikels die jullie neerleggen, dient te worden opgemerkt dat ze handelen over de situatie in El Salvador en niet over uw persoonlijke situatie. Deze kunnen bovenstaande vaststellingen dan ook niet wijzigen.

Tevens ontving het CGVS op 13 april 2021 enkele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze bevatten voornamelijk herhalingen van wat u en uw echtgenote reeds vermeldde tijdens jullie persoonlijk onderhoud en zaken die in deze beslissing niet ter discussie staan. Bijgevolg kunnen deze opmerkingen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. A. J. C. De L., tweede verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in San Salvador in het gelijknamige departement. U bent gehuwd met W. A. L. M. (DVZ 9.005.347; CGVS 2013142). Jullie hebben geen kinderen samen, maar hebben wel elk een zoon uit een vorige relatie. Uw zoon A. A. R. C. (DVZ 9.005.347) bevindt zich eveneens in België.

U behaalde een diploma sociologie aan de Universidad Nacional en vervolledigde vervolgens nog een specialisatie in niet-seksistisch onderwijs. Sinds 2013 werkte u als coördinatrice voor Docentos Técnicos waarbij u allerlei administratieve taken verrichtte.

Uw echtgenoot startte in februari 2019 met een eigen garage waar hij herstellingen voor wagens uitvoerde. Vanaf maart 2019 diende hij echter 80 dollar renta per week te betalen aan bende MS. Uw man betaalde dit bedrag vervolgens elke zaterdag totdat hij aangevallen werd en drie maanden zijn zaak diende te sluiten.

Deze aanval deed zich voor op 2 augustus 2019. Uw man was aan een vrachtwagen aan het werken die een dringende herstelling nodig had. Twee bendeleden kwamen zijn zaak binnen met een wagen die ook een herstelling nodig had. Uw man zei echter dat hij geen tijd had om die wagen te herstellen, wat de bendeleden als een gebrek aan wil om met hen samen te werken zag. Daarop stapte een derde bendelid uit de wagen met een baseballknuppel die uw man begon te slaan. De twee andere bendeleden begonnen ook op uw man te slaan en hij viel in de put van waaruit hij wagens repareerde. Na enkele dagen ging uw man naar het ziekenhuis met zijn verwondingen, waar hij tevens een operatie onderging. Vervolgens volgde hij een behandeling en ging hij niet meer werken.

Eind september, toen uw man terugkeerde van zijn behandeling, werd hij door twee bendeleden aangesproken in de colonia Minerva, waar jullie woonden.

Op 4 november 2019 begon uw man opnieuw te werken in zijn zaak. Hij had tegen de zaterdag erop 80 dollar voorzien om aan de bendeleden te betalen. Op 9 november kwamen de bendeleden het geld dan ook innen en daarbovenop vroegen ze ook nog eens 800 dollar. Uw man kreeg een week de tijd om dat geld te betalen. Ook vroegen ze informatie over de bedrijven waar uw man met samenwerkte. Toen de bendeleden de 800 dollar kwamen innen, had uw man slechts 400 dollar kunnen verzamelen. Hij kreeg dan tot het einde van de maand om de overige 400 dollar ook te betalen, wat uw man dan ook deed.

Nadien vroegen de bendeleden telkens opnieuw 800 dollar aan uw echtgenoot. Zo kreeg hij de deadline 23 december en 25 januari. Uw man betaalde dit geld ook tot en met 25 januari. Die dag gaven ze geen nieuwe deadline om nogmaals 800 dollar te betalen.

Ondertussen kwamen de bendeleden ook nog langs met wagens die uw man diende te herstellen. Op 6 januari was uw man aan één van dergelijke wagens aan het werken toen hij een zak met een hoofd in de auto zag liggen. De bendeleden zeiden daarop dat dat was wat zijn familie zou overkomen indien hij niet wou samenwerken met hen.

U verliet El Salvador samen met uw echtgenoot W. A. en uw zoon A. A. op 14 februari 2020 en kwam de volgende dag aan in België. Op 19 februari 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u represailles omdat u niet zou betalen of samenwerken met de bende. Ook vreest u voor uw leven en bent u bang dat uw zoon gerekruteerd of vermoord zou worden door de bende.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw echtgenoot volgende documenten neer: jullie huwelijksakte; jullie identiteitskaarten; jullie paspoorten; het paspoort van A. A.; een document van de ziekenhuisopname van uw echtgenoot; facturen van de garage van uw echtgenoot; scans van het ziekenhuis van de verwondingen van uw echtgenoot; aankoopdocumenten van auto-onderdelen voor uw echtgenoot zijn zaak; een aankoopdocument van een scanner voor uw echtgenoot zijn zaak; foto's betreffende uw echtgenoot zijn zaak; een uitnodiging voor een conferentie van garagisten in Mexico; het

lidmaatschap bij een vereniging voor garagisten; krantenartikels; uw diploma's; documenten betreffende uw werk; de toestemming van A.s vader om het land te verlaten.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot W. A. L. M. (CGVS 2013142) baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

“...” (idem beslissing eerste verzoeker).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummers 263 702 en 263 694, en dat het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 263 694 de middelen en argumenten ontwikkeld in het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 263 702 integraal overneemt. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekers dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften identiek zijn, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de twee vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partijen stellen dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert en dat zij uitgebreid hebben verteld over de bedreigingen, overvallen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partijen hebben gedwongen om haar land te verlaten. Verzoekende partijen poneren dat het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, niet betekent dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat zijn leven niet in gevaar zou zijn.

Zij ontwikkelen het middel als volgt: *“Verwerende partij ontkent aldus niet dat verzoekende partij een kleine handelaar was, en dat zij een verhoogd risico liep om geviseerd te worden door de bendes. Haar redenering is dan ook hallucinant... Omdat het bedrag die de bendes eisten te hoog zou zijn volgens verwerende partij en niet zou overeenkomen ‘met de beschikbare informatie’ van verwerende partij in de rapporten, is het relaas van verzoekende partij ongeloofwaardig?! Sinds wanneer zijn de bedragen van de renta's een exacte wetenschap?? Omdat verwerende partij de geeiste renta aan de hoge kant vindt, gaat zij de gebeurtenissen en de vrees van verzoekende partij zomaar in twijfel trekken ook al wordt er niet betwist dat verzoekende partij weldegelijk een handelaar was...? Dit slaat werkelijk alles en toont de bijzonder onredelijke en onzorgvuldige manier waarop verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van het relaas van verzoekende partij. Het is dan ook onbegrijpelijk dat zij meent dan verzoekende partij terug zou kunnen keren naar EL Salvador zonder gevaar voor haar leven. Uit het Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs rapport van januari 2021 blijkt immers dat zij weldegelijk een risicoprofiel heeft indien zij terug zou keren naar El Salvador: (p. 54-55). Het is*

dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij al deze zaken gewoonweg naast zich neerlegt en focust op het bedrag dat de bendes geeist zouden hebben dan wel dat zij het 'onwaarschijnlijk' vindt dat verzoekende partij pas na drie maanden aangesproken werd door de bendeleden omdat zij haar winkel had gesloten en geen renta meer betaalde. Verwerende partij legt alle feiten naast zich neer en focust zich enkel en alleen op haat subjectief aanvoelen, wat zij meent dat er zou moeten gebeurd zijn conform de voor haar beschikbare rapporten en wat haar 'logischer' lijkt. Zoals hierboven aangehaald, is het doen en laten van de bendeleden geen exacte wetenschap en dient verwerende partij een grondig en degelijk onderzoek te doen naar het relaas van verzoekende partij, wat zij nagelaten heeft te doen. Verzoekende partij wordt geen enkele tegenstrijdigheid verweten, werkelijk alles is gebaseerd op het feit dat verwerende partij de gang van zaken onwaarschijnlijk en/of onlogisch vindt. Dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken schendt op flagrante wijze het zorgvuldigheidsplicht en de materiele motiveringsverplichting.

Verwerende partij verwijt verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen tussen hetgeen zij heeft verklaard en wat haar echtgenote verklaarde: (...) Hier was klaarblijkelijk een misverstand ontstaan. Verzoekende partij heeft dan ook bij mail dd. 12 april 2021 opmerkingen gemaakt op de gehoornota's en deze misverstand uitgeklaard, (stuk 4) Verwerende partij heeft de opmerkingen van verzoekende partij op de gehoornota's niet grondig bekeken gezien zij stelt dat het om loutere herhalingen zou gaan van wat zij reeds eerder verklaard hadden, wat absoluut niet klopt! (...) De echtgenote van verzoekende partij kende de details niet van de gesprekken tussen de bendeleden en haar echtgenoot. Verzoekende partij vertelde haar over de gesprekken, maar het is niet zo vreemd dat zij bepaalde concrete zaken niet meer wist. Verwerende partij zoekt spijkers op laag water en verliest de essentie van het relaas uit het oog.

Verwerende partij stelt vervolgens het volgende: (...) Verzoekende partij begrijpt de redenering van verwerende partij niet. Omdat de schoonouder van verzoekende partij niet lastiggevallen worden, wordt geen geloof gehecht aan de problemen van verzoekende partij?? Het zijn toch niet zij die een handelszaak hadde? Het zijn toch niet zij die afgeperst werden? Het zijn toch niet zij die in elkaar geslaagen werden en in het ziekenhuis belandden? Het zijn toch niet de problemen van de schoonouders die hier centraal staan??

Verwerende partij stelt vervolgens het volgende: (...) Verwerende partij dient het relaas van verzoekende partij in zijn geheel te bekijken en niet louter een abstractie maken van de 'gedwongen herstellingen' die niet onder de vluchtelingenconventie zouden vallen... Verwerende partij rept met geen woord over het ziekenhuisattest dat verzoekende partij voorlegde waarin bevestigd wordt dat zij zwaar toegetakeld opgenomen werd na een aanval van de bendeleden. Dit document wordt gewoonweg doodgezwegen..."

Verzoekers concluderen met betrekking tot de vluchtelingenstatus: "Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij werd bedreigd, afgeperst en in elkaar geslagen. Zij kon geen kant meer op. Zij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Verzoekende partij meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stellen verzoekende partijen dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoekende partijen niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij stellen niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat zij kunnen terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor hun leven. Zij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2021 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeren vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019. Zij stellen verder dat met de huidige coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen en dat zij geconfronteerd zullen worden met bendes die hun afpersen, geen werk zullen hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.

Zij stellen dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke

manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Zij vragen de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en hen de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissingen vernietigd moeten worden en teruggestuurd moeten worden naar het CGVS voor verder grondig onderzoek.

3.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen, het bewijs pro deo rechtsbijstand en een uittreksel van UK Home Office, "*Country Policy and Information Note. El Salvador. Fear of Gangs*" van januari 2021 toe aan de verzoekschriften, alsook de nota's met opmerkingen van verzoekers.

4. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota dd. 14 oktober 2021 neer waarbij volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: COI Focus, "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021 (hyperlink) en ook verwezen wordt naar de COI Focus, "*El Salvador: Veiligheidssituatie*" van 12 oktober 2020 (hyperlink).

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoeksters om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen.

De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoekers leggen hun paspoorten en hun identiteitskaarten neer, alsook het paspoort van de zoon van tweede verzoekster en hun huwelijksakte. De Raad acht hun identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende aangetoond. De toestemming van A.'s vader voor zijn vertrek uit het land houdt geen verband met het asielrelaas van verzoekers. Hetzelfde geldt voor de documenten betreffende de opleiding en het werk van tweede verzoekster, die eveneens elementen betreffen die niet worden betwist.

6.3. De verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op verzoekers' vrees voor de bende MS 13 die hen afperste, eerste verzoeker mishandelde en hen bedreigden in het kader van de garage uitgebaat door eerste verzoeker en hun vrees dat de zoon van tweede verzoekster zal worden gerekruteerd door een bende in El Salvador.

In de bestreden beslissingen wordt geargumenteed dat de door verzoekers aangehaalde problemen zich situeren in de gemeenrechtelijke sfeer en geen uitstaans hebben met één van de criteria van de

Vluchtelingenconventie. Er wordt in de bestreden beslissingen in het bijzonder gewezen op het feit dat de drijfveer van georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd. Verzoekers voeren geen specifiek verweer met betrekking tot de vraag of de door hen ingeroepen feiten verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de Vluchtelingenconventie.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat de door verzoekers aangehaalde problemen met criminele bendes geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dienen de verzoekers immers aan te tonen dat zij vervolgd worden omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève vermelde redenen. De door verzoekers beweerde feiten, afpersing met doodsb bedreigingen door bendeleden van MS, zijn echter van gemeenrechtelijke en criminele aard. Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissingen verwezen wordt, blijkt dat de drijfveren van de criminele bendes die in El Salvador actief zijn veeleer economisch en crimineel van aard zijn en doorgaans niet politiek gemotiveerd (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019). Nergens kan blijken dat verzoekers omwille van hun politieke overtuiging, religie, nationaliteit, ras of het behoren tot een specifieke sociale groep hun land hebben verlaten. Verzoekers tonen dit geenszins aan door de loutere stelling dat zij uitgebreid verteld hebben over de aanhoudende afpersingen en bedreigingen door de bende en dat de bendes gewelddadig tewerk gaan. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit kan blijken dat dit *in casu* anders zou zijn.

6.4. Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat verzoekers in hun hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken. Hun nood aan internationale bescherming moet dan ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoekers, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kunnen genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* dienen te lopen. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

7.3. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen verzoekers zich op de afpersing er mee gepaard gaande en ernstige bedreigingen die eerste verzoeker heeft gekregen in het kader van de garage die hij uitbaatte en reëel risico dat zij verder geïsoleerd zullen worden door de bende MS en op hun vrees dat de zoon van tweede verzoekster zal gerekruteerd worden door bendes in El Salvador in geval van terugkeer.

De Raad wijst er op dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook geïnterpreteerd worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hierbij worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in aanmerking genomen alsook de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

7.3.1. Volgens hun verklaringen wonen verzoekers samen met de ouders en de zoon van tweede verzoekster in Colonia Minerva in San Salvador. Deze wijk wordt gedomineerd door de bende MS13. Eerste verzoeker opent in februari 2019 een garage in Colonia San Roman, in San Martin in San Salvador. In maart 2019 wordt eerste verzoeker benaderd door bendeleden van MS, die hem in naam van hun leider E. om renta van \$ 80 per week vragen. Eerste verzoeker betaalt dit vanaf dan wekelijks. Bendeleden komen vanaf dan ook regelmatig in zijn garage om geld vragen voor drank en marihuana. Op 2 augustus 2019 komen bendeleden naar de garage en ze vragen eerste verzoeker om een reparatie aan hun wagen te doen. Eerste verzoeker weigert omdat hij dringend een andere klus moet afwerken. Hij wordt daarop zwaar mishandeld met een baseballknuppel, waarbij zijn sciatische zenuw beschadigd geraakt. Eerste verzoeker kan niet meer gaan werken en ondergaat op 15 augustus 2019 een operatie. Hierna ondergaat hij verdere behandeling. In september 2019 registreert eerste verzoeker zijn zaak op zijn thuisadres zodat hij kan vermijden om naar San Martin te gaan en selectiever zijn klanten selecteren. Diezelfde maand spreken twee jonge bendeleden uit eerste verzoekers wijk hem en ze zeggen hem dat E. hem nodig heeft. Eerste verzoeker keert op 4 november 2019 terug naar de garage in San Martin. Op 9 november 2019 komen de bendeleden renta innen en ze vragen eerste verzoeker om een additionele \$ 800. Hij betaalt op 16 november 2019 \$ 400. Hij wordt die dag door de bendeleden verplicht om voor hen een minibus te herstellen. Op 30 november 2019 betaalt eerste verzoeker de resterende \$ 400. Dezelfde dagen vragen de bendeleden om voor Kerstmis een bedrag van \$ 800 te betalen. Eerste verzoeker betaalt deze som op 23 december 2019 en wordt die dag meteen gevraagd in januari 2020 opnieuw \$ 800 te betalen. Op 6 januari 2020 komen de bendeleden naar de garage zodat eerste verzoeker een wagen voor hen kan herstellen. Eerste verzoeker ziet een hoofd in de auto liggen, waarna hij door de bendeleden wordt bedreigd. Op 25 januari 2020 betaalt

eerste verzoeker opnieuw \$ 800. De bendeleden vragen opnieuw een bedrag van \$ 800. Verzoekers verlaten El Salvador op 14 februari 2020.

7.3.2. Na grondige analyse van het administratief dossier en in het bijzonder verzoekers verklaringen tijdens hun respectievelijke persoonlijke onderhoud, de door partijen bijgebrachte landeninformatie met betrekking tot de bendes in El Salvador, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot de volgende vaststellingen.

Zoals reeds aangehaald houdt het vluchtrelaas van verzoekers verband met afpersing en ermee gepaard gaande bedreigingen en fysieke geweldpleging door bende MS 13 in El Salvador. Om de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas en het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet te kunnen beoordelen is een goed begrip noodzakelijk van de algemene context van het bendegeweld en de modus operandi van de bendes in El Salvador.

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat bendes, die initieel een voornamelijk stedelijk fenomeen waren, inmiddels ook in de rurale gebieden van El Salvador aanwezig zijn en nagenoeg het hele grondgebied bestrijken. Zo zijn er 60.000 bendeleden aanwezig in 247 van de 262 gemeenten in het land (*“COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 7, 10 en 24). De bendes maken zich schuldig aan afpersing, bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten. Personen in bepaalde beroepen, waaronder eigenaars van zowel formele als informele ondernemingen zijn vaak het doelwit van afpersing en de weigering om afpersingsgeld te betalen, wordt gewoonlijk door de bendes beschouwd als een daad van verzet tegen de bendes (COI Focus *“Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, UNHCR, *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*, March 2016).

Vooreerst stelt de Raad samen met verzoekers vast dat in de bestreden beslissingen niet betwist wordt door dat eerste verzoeker een garage had in San Martin sinds februari 2019. Dit standpunt wordt ook ter terechtzitting bevestigd door verwerende partij die verder benadrukt dat geen geloof wordt gehecht aan de beweerde afpersing omwille van de in de bestreden beslissingen uiteengezette redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers talrijke documenten voorleggen waaruit inderdaad kan blijken dat eerste verzoeker een garage had in San Martin. Zo legt eerste verzoeker onder meer een aantal originele aankoopfacturen op naam van eerste verzoeker alsook een aantal originele facturen met het briefhoofd van eerste verzoekers garage *“Taller Lazo”* neer (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5); facturen met betrekking tot de aankoop van onderdelen (*idem*, stuk 7), een aankoopfactuur voor een scanner (*idem*, stuk 8) foto's van de werkplaats (*idem*, stuk 9), de uitnodiging voor een conferentie van garagisten (*idem*, stuk 10) en het betalingsbewijs voor het lidmaatschap van een vereniging voor garagisten (*idem*, stuk 11) beiden op naam van verzoeker. Op basis van het geheel van documenten voorgelegd door verzoekers samen gelezen met verzoekers coherente en gedetailleerde verklaringen over de uitbating van een garage in San Martin en na de sluiting hiervan het uitoefenen van een zelfstandige activiteit als automechanicus vanuit zijn thuisadres, stelt de Raad vast dat verzoekers aannemelijk maken dat eerste verzoeker een zelfstandige activiteit uitoefende als garagist/automechanicus in hierboven vermelde locaties in El Salvador.

Voorts stelt de Raad, na grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van beide verzoekers, vast dat zij over de feiten van begin maart 2019, het eerste bezoek door de twee bendeleden van MS aan de zaak van eerste verzoeker en het door hen geëiste bedrag afpersingsgeld en de ermee gepaard gaande bedreigingen, nauwkeurige en gedetailleerde en overeenstemmende verklaringen afleggen. Ook in de bestreden beslissingen worden geen inconsistenties in de verklaringen van verzoekers vastgesteld maar wordt het geëiste bedrag niet aannemelijk geacht. Er wordt daarbij verwezen naar het stuk 1 in de map landeninformatie, waaruit moet blijken dat bendes het te betalen bedrag afstemmen op de inkomsten die iemand genereert uit zijn zaak en dat *“meestal bedraagt de afpersing dan zo'n 20 à 30 % van het totale inkomen”*. Vermits eerste verzoeker verklaarde dat hij netto

slechts 700 dollar per maand verdiende is het volgens de bestreden beslissingen niet aannemelijk dat hij per maand 320 dollar, zijnde bijna 50 % van zijn loon zou moeten betalen aan de bende. De Raad stelt vast dat, zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift, dat niet kan blijken uit de beschikbare landeninformatie dat het gevraagde bedrag van de renta in El Salvador geen exacte wetenschap is. De handelswijze van bendes is in vele gevallen onvoorspelbaar en verloopt in vele gevallen allerminst volgens een ijzeren logica of vast *modus operandi*. De Raad leest in het uittreksel van het rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada; *“Issue Paper. El Salvador: Information Gathering Mission Report. Part 1. Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption”*, September 2016 dat bendes in El Salvador de door een eigenaar te betalen renta “berekennen” door een bendelid de zaak te laten schaduwen om een inschatting te kunnen maken van het inkomen van een zaak op basis van het aantal klanten dat het gemiddeld ontvangt en dat het gevraagde bedrag “gewoonlijk” varieert tussen 20 en 30 procent van het inkomen van het doelwit (p. 27-28). Daargelaten de vaststelling dat volgens het uittreksel deze informatie werd bekomen in een vergadering met SCIS maar dat geen informatie ter beschikking staat van de Raad waaruit kan blijken waarvoor het letterwoord SCIS staat en de objectiviteit en betrouwbaarheid van deze bron bijgevolg niet kan worden nagegaan, stelt de Raad vooreerst vast dat de geciteerde landeninformatie dateert van september 2016 en dat de veel recentere COI Focus *“Salvador. Description du processus d’extorsion”* van 30 april 2021 die door verwerende partij zelf werd opgesteld geen specifieke “gangbare” percentages noemt en dus veel minder stellig is wat betreft de geëiste bedragen. Uit deze COI Focus blijkt veeleer dat grote voorzichtigheid is geboden met betrekking tot de beoordeling van de geloofwaardigheid van door verzoekers om internationale bescherming aangehaalde afpersing op grond van de aannemelijkheid van het geëiste bedrag in een individueel geval. In deze COI Focus wordt immers uitdrukkelijk gesteld *“Peu d’informations sont disponibles sur la manière dont les gangs déterminent le montant exigé. Il n’y a pas de tarif pré-établi pour l’extorsion d’une entreprise ou d’un individu, et le montant peut changer d’une fois à l’autre »* (COI Focus, p. 14). Bovendien stelt de Raad vast dat, zelfs indien er wordt van uitgegaan dat gewoonlijk 20 tot 30 % van het geschatte inkomen van het doelwit wordt geëist door de bendes; verzoekers verklaringen hiermee geenszins tegenstrijdig zijn. Uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt immers dat hij 1600 dollar maandelijkse inkomsten (notities PO eerste verzoeker, p. 7) had, maar ook een werknemer en huur moest betalen, en bijgevolg netto ongeveer 700 dollar loon overhield (Notities PO eerste verzoeker, p. 7). Vermits eerste verzoeker verklaarde dat hij initieel 80 dollar per week ofwel 320 dollar per maand moest betalen, gaat het bijgevolg om 20 % van het totale inkomen dat eerste verzoeker puurde uit zijn garage. Dat het gevraagde bedrag aan renta niet aannemelijk zou zijn op grond van verzoekers inkomsten kan niet blijken uit de door verwerende partij geciteerde landeninformatie. Bovendien wijst de Raad er op dat nergens uit de landeninformatie kan blijken dat de bendes steeds accurate schattingen maken van het inkomen van hun doelwit en dat niet kan uitgesloten worden dat bendes de inkomsten van hun doelwit te hoog of te laag inschatten, zelfs in de gevallen waarin het niet gaat om het eisen van buitensporig hoge bedragen om zo te zaak te kunnen overnemen. Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat na het incident op 2 augustus 2019 in de garage van verzoeker waarbij hij werd in elkaar geslagen met een basebal knuppel, in de smeerkuil viel en gehospitaliseerd werd tot 20 augustus 2019; zijn zaak gesloten bleef tot en met 4 november 2019 (notities PO eerste verzoeker, p. 16) precies omdat hij fysiek niet in staat was om de zaak open te houden in deze periode. De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat volgens de geconsulteerde bronnen personen die de opgelegde renta niet (kunnen) betalen zich blootstellen aan escalatie van bedreigingen en geweld maar ook dat de gevolgen van het niet meewerken met de afpersing arbitrair kunnen zijn (COI Focus, p. 15-16). *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat de bendeleden die hem in elkaar sloegen dezelfde waren als diegenen die hem voor het eerst renta oplegden en dat uit zijn verklaringen ook blijkt dat de renta werd opgelegd in het kader van zijn garage. In zoverre kan worden aangenomen dat het sluiten van de garage niet noodzakelijk een reden is voor de bende om af te zien van het innen van renta, staat het anderzijds ook vast dat eerste verzoeker in die periode geen inkomsten uit zijn garage had en het toen ook niet duidelijk was of eerste verzoeker de garage opnieuw zou kunnen openen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat bendeleden van MS hem wel degelijk benaderden in deze periode in de wijk waar hij woonde. Eerste verzoeker verklaart hierover *“Op een dag eind september ging ik van huis naar de therapie. In onze kolonie waren er altijd jongeren van de bende aanwezig en twee van hen kwamen naar me toe en zeiden “E. zoekt je en wil met je spreken”...Ik was verbaasd want niemand in de kolonie was op de hoogte van renta en van de aanval op mij in San Martin”* (notities PO eerste verzoeker, p. 13). De Raad stelt vast dat uit zijn verklaringen inderdaad blijkt dat hij één maal benaderd werd in deze periode maar dat het om een nietszeggende mededeling ging, zoals in de bestreden beslissingen wordt gesteld, kan niet worden bijgetreden. Gezien de realiteit van het bendegeweld in El Salvador kan dergelijke mededeling niet anders worden begrepen als een minstens impliciete bedreiging aan het adres van eerste verzoeker. Verzoeker nam deze bedreiging ook ernstig aangezien hij besloot daarop toch terug te keren naar de

garage in San Martin en E. te gehoorzamen, ondanks het feit dat hij dit eigenlijk niet meer wilde (Notities PO eerste verzoeker, p. 13, p. 17; Notities PO tweede verzoekster, p. 16). Eerste verzoeker verklaart bovendien uitdrukkelijk dat hij terugkeerde naar San Martin omdat de benedeleden van de kolonie zeiden dat E. hem zocht en dat hij anders niet zou teruggekeerd zijn (notities PO, p. 17) en dat hij, nadat hij terug aan de slag ging in San Martin, vrijwel onmiddellijk bezoek kreeg van de benedeleden en hij ervan uitging dat hij opnieuw 80 dollar moest betalen (notities PO eerste verzoeker, p. 13). In zoverre in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat daarbij niets werd vermeld over de achterstallige renta van 80 dollar en dat de 800 dollar die toen geëist werd hier niets mee te maken had, blijkt dit niet eenduidig uit de verklaringen van eerste verzoeker. Eerste verzoeker verklaart, gevraagd of hij die 80 dollar dan wel betaald heeft gedurende de periode dat de garage dicht was: *“we dachten dat dat de reden was wrm ze plots 800 dollar vroegen. Om te compenseren voor wat ik niet betaald had. Maar bleek niet zo want dan vroegen ze dat opnieuw”* (notities PO eerste verzoeker, p. 16). Even later gevraagd of ze verwezen naar de 80 dollar die hij enkele weken niet betaald had of *“hebben ze er niks over gezegd”* toen ze die 800 dollar vroegen, antwoordt eerste verzoeker *“Neen, ze hebben er niks over gezegd. Enkel dat E. 800 dollar wou”* (notities PO eerste verzoeker, p. 17). Nog later gevraagd waarom ze op 4/11 ineens 800 dollar vroegen, verklaart eerste verzoeker dan weer *“Het is een vraag die ik me ook heb gesteld en waar we nooit antwoord hebben gehad. Mss door operatie dat ik weken niet heb betaald. Maar nadien bleven ze die 800 dollar vragen denk ik niet dat het daar mee te maken had”* (notities PO eerste verzoeker, p. 18). Hieruit blijkt naar het oordeel van de Raad veeleer dat verzoeker zelf niet goed wist waarom hem 800 dollar werd gevraagd en hoewel hij dacht dat het geen compensatie voor de niet betaalde wekelijkse renta was, hij dit ook niet uitsluit. Ook hierover blijft eerste verzoeker consistent in zijn verklaringen evenals over het feit dat de benedeleden hem nooit een duidelijke reden hebben gegeven waarom E. 800 dollar eiste in november 2019. Uit deze vaststelling kan evenwel geenszins, gezien hun consistente verklaringen hierover die niet in strijd zijn met de beschikbare landeninformatie, besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat eerste verzoeker renta diende te betalen.

Gelet op de verklaringen van verzoekers met betrekking tot het geëiste bedrag van 80 dollar samen gelezen met de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat verzoekers aannemelijk maken dat zij werden afgeperst omwille van de garage van verzoeker in San Martin. Bijgevolg kan verwerende partij ook niet worden bijgetreden waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat omwille van hun ongeloofwaardige verklaringen hierover ook geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaring dat zij vanaf november 2019 800 dollar aan de bende MS moesten betalen. Verder stelt de Raad na grondige lezing van verzoekers' verklaringen vast dat zij beiden ook hierover consistente en gedetailleerde verklaringen afleggen zowel met betrekking tot de data waarop zij betaalden en de respectievelijke bedragen. Bovendien stelt de Raad opnieuw vast dat het gevraagde bedrag ongeloofwaardig wordt bevonden op basis van wat verwerende partij als een logische handelswijze van de bende voorkomt, zonder daarbij concreet aan te geven op welk bron zij zich baseert voor haar hypothese. Uit de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat afpersingsbedragen vaak verhoogd worden door bendes zonder voorafgaande waarschuwing en dat dit soms met de bedoeling is om de zaak bankroet te laten gaan zodat de bende het bedrijf kan overnemen (UNHCR *Guidelines*, p. 31). Hieruit blijkt dat dergelijke intentie achter een plotse verhoging kan schuilgaan, maar dat dit zeker niet altijd het geval is. Verder werd hierboven al gewezen op het gegeven dat volgens de beschikbare landeninformatie op zich weinig geweten is over de manier waarop de bedragen worden bepaald en dat er geen vast *“tarieven”* bestaan, zodat uit het gegeven dat de benedeleden plots 800 dollar begonnen te eisen volgens de verklaringen van verzoekers niet kan worden besloten dat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zouden zijn. Wat de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekers' verklaringen met betrekking tot de vraag of de benedeleden op 25 januari 2020 opnieuw 800 dollar vroegen, wijzen verzoekers in het verzoekschrift terecht op het gegeven dat zij in hun schriftelijke opmerkingen na het persoonlijk onderhoud dit hebben uitgeklaard.

De Raad stelt hieromtrent het volgende vast. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker blijkt dat hij het hierover het volgende heeft verklaard: *“Heeft u die \$800 nog betaald? Op 25/01 ja. En hebben ze dan nogmaals nieuw geld gevraagd? Ja voor februari.”* (notities PO eerste verzoeker, p. 19). Hieruit blijkt dat volgens zijn verklaringen eerste verzoeker op 25/01 of daarna opnieuw 800 dollar gevraagd werd, maar uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet zonder meer besloten worden dat dit op 25/01 was, wel dat hij op die dag betaalde. Verzoeker corrigeerde dit na het persoonlijk onderhoud als volgt: *“25/01 was de laatste dag dat ik betaalde. Degene die ik me niet herinnerde, was de exacte datum waarop ze de huur kwamen vragen in maart”* (opmerkingen persoonlijk onderhoud). Tweede verzoekster stelt tijdens het persoonlijk onderhoud, gevraagd *“hebben ze op 25/01 opnieuw 800 dollar gevraagd?”* *“Neen, ze hebben dat niet gevraagd. Ik herinner me niet dat*

mijn man me gezegd heeft dat ze opnieuw 800 dollar gingen vragen" (notities PO tweede verzoekster, p. 15) dat ze op 25/01 niet opnieuw 800 dollar vroegen, en dat er ook geen geld gevraagd werd op 23/12 maar op 06/01, na het herstel van de wagen (NPO vrouw, p. 15) maar in haar schriftelijke opmerkingen na het persoonlijk onderhoud corrigeerde ze dit als volgt: *"Hebben ze op 25/01 opnieuw \$800 gevraagd? Ik kan het me niet herinneren, ik wist het niet zeker. Man zei dat ze op 23/12 ook geld vroegen voor januari. U zei dat het pas op 06/01 was? Ze zeiden van hetzelfde klaar te hebben voor januari en op 06/01 zeiden ze van de \$800 klaar te hebben"*. Zoals terecht opgemerkt door verzoekers was tweede verzoekster niet aanwezig toen aan eerste verzoeker werd gevraagd 800 dollar te betalen en licht tweede verzoekster reeds tijdens het persoonlijk onderhoud reeds toe dat ze zich niet kan herinneren dat haar man dit zou gezegd hebben, zodat hieruit geen tegenstrijdigheid met betrekking tot de datum waarop ze opnieuw om 800 dollar vroegen, kan blijken die de geloofwaardigheid van hun verklaringen hierover fundamenteel onderuit haalt.

Eerste verzoeker legt verder ook gedetailleerde en consistente verklaringen af over de aanval in zijn garage op 2 augustus waarbij hij met een baseballknuppel werd geslagen en zij daaropvolgende opname in en ontslag uit het ziekenhuis. Ook tweede verzoeksters verklaringen stemmen hiermee overeen. Eerste verzoeker legt ter staving van zijn verklaringen een document van zijn ziekenhuisopname en de scans van zijn verwondingen neer (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 4 en 6). Hoewel deze documenten geen informatie bevatten over de omstandigheden waarin eerste verzoeker deze verwondingen opliep, blijkt hieruit wel duidelijk dat hij in augustus 2019 verwondingen heeft opgelopen en dat hij hiervoor werd opgenomen in het ziekenhuis. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de authenticiteit van deze documenten niet wordt betwist en de Raad stelt vast dat er ook geen elementen zijn op basis waarvan aan de authenticiteit van deze documenten zou kunnen getwijfeld worden. Waar in de bestreden beslissingen nog wordt gesteld dat de omstandigheden waarin hij het incident op 2 augustus 2019 schetst niet aannemelijk maakt omdat verzoeker stelt dat het dezelfde benedeleden betrof als bij de afpersing en dit ongeloofwaardig werd bevonden, wijst de Raad op het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de afpersing door de benedeleden omwille van de uitbating van eerste verzoekers garage wel geloofwaardig en aannemelijk worden geacht in het licht van de beschikbare landeninformatie over de modus operandi van bendes bij afpersing. Verder worden in de bestreden beslissingen geen tegenstrijdigheden of ongerijmdheden in verzoekers verklaringen met betrekking tot dit incident opgeworpen, noch kunnen deze blijken uit een zorgvuldige lezing van verzoekers' verklaringen. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers' verklaringen over dit incident aannemelijk zijn en dat zij concreet aannemelijk hebben gemaakt dat dit verband houdt met eerste verzoekers weigering om voorrang te geven aan de herstelling van de wagen van de benedeleden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekers met betrekking tot de kern van hun vluchtmotieven is komen vast te staan, dat hun verklaringen niet in strijd zijn met algemene informatie die gekend is en relevant voor hun aanvraag en dat hun verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn, dat zij alle relevante elementen waarover zij beschikken voorleggen en dat zij hun verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk hebben ingediend zodat alle cumulatieve voorwaarden zijn vervuld om krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel toe te kennen voor die aspecten van hun relaas die niet door documenten worden ondersteund.

Zoals hoger reeds aangehaald ontslaan twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen.

De Raad wijst er op dat in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekende partijen aannemelijk hebben gemaakt dat eerste verzoeker ernstig fysiek werd mishandeld door de benedeleden en dat hij en zijn familie met de dood bedreigd werd indien hij weigerde mee te werken en dat eerste verzoeker voor zijn vertrek ernstige schade heeft ondergaan en beide verzoekers met ernstige schade zijn bedreigd. Gelet op het voorgaande kan ook niet blijken dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

In dit verband wijst de Raad er ook op dat volgens de beschikbare landeninformatie, hoewel er weinig informatie bestaat over de manier waarop de bendes hun inkomsten uit afpersing registreren, het wel

duidelijk is dat hun boekhouding geprofessionaliseerd is en dat deze worden bijgehouden in interne registers waarbij de identiteit van de afgeperste personen, de bedragen, de manier waarop het geld wordt bekomen en de verantwoordelijke binnen de bende wordt geregistreerd. Bovendien maken bendes ook gebruik van het platform Tigo Money van de maatschappij Telemovil om de geldstromen te controleren, met inbegrip van de gegevens over personen die het geld overschrijven (COI Focus, “*Salvador. Description du processus d’extorsion*”, 30 avril 2021, p. 10). Verder maakt een door Cedoca gecontacteerde bron dat personen die het land zijn ontvlucht omwille van problemen met een bende omwille van het feit dat zij worden beschouwd als personen die zich verzet hebben tegen de bende, op de zwarte lijst van de bende staan (COI Focus, “*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire* », 13 juillet 2021, p. 22). Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekers aannemelijk maken dat zij aanzienlijke sommen afpersingsgeld dienden te betalen aan de bende, zodat kan aangenomen worden dat er een aanzienlijke kans bestaat dat zij nog steeds op de radar van de bende zullen staan in geval van terugkeer. Verder blijkt het niet (langer) betalen van afpersingsgeld vaak als een daad van verzet tegen de bende te worden beschouwd en verhoogt volgens sommige bronnen het risico voor dergelijke personen in geval van terugkeer naar de gemeenschap substantieel in vergelijking met het ogenblik van hun vertrek (COI Focus, “*El Salvador: Situation sécuritaire*”, 12 octobre 2020, p. 16 en COI Focus, “*Salvador. Description du processus d’extorsion*”, 30 avril 2021, p. 15-17). Hoewel het risico bij terugkeer afhankelijk is van verschillende factoren, zijn de meeste in de beschikbare landeninformatie geciteerde bronnen het er over eens dat problemen met bendes bij vertrek een risico-verhogende factor is bij terugkeer en dat de bedreiging die bestond bij vertrek in vele gevallen blijft bestaan en kan worden uitgevoerd (COI Focus, “*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire* », 13 juillet 2021, p. 22-24).

Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekers aannemelijk hebben gemaakt dat zij werden afgeperst door de bende MS, dat eerste verzoeker fysiek mishandeld werd en dat bendes het niet voldoen aan afpersingseisen beschouwen als een daad van verzet. Verder blijkt uit de landeninformatie ook dat personen die in het verleden problemen hebben gekend met bendes in geval van terugkeer een risico lopen om opnieuw met de bendes geconfronteerd te worden en represailles te ondergaan. Bovendien kan blijkt ook dat er indicaties zijn dat bendes bijhouden wie nog afpersingsgeld verschuldigd is. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoekers in geval van terugkeer opnieuw geïnterviewd worden door bende MS 13 en dat zij hierdoor een reëel risico lopen om onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de vraag of er voor verzoekers doeltreffende overheidsbescherming tegen niet-overheidsactoren, zoals bende MS 13, voorhanden is, meent de Raad dat, in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van bescherming door actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet te weerleggen, laag moet worden gezet. *In casu* stelt de Raad vast gevraagd waarom eerste verzoeker geen klacht indiende, hij antwoordt: “*Ze zeiden dat mocht ik dat doen dat ze controle hadden over de politie. Wrm toch niet geprobeerd? Er zijn veel nieuwsberichten dat mensen die klacht indienen vermoord of vermist worden*” (notities PO eerste verzoeker, p. 20). Verder werd hierboven al gewezen op het feit dat aannemelijk is gemaakt dat eerste verzoeker ernstig fysiek mishandeld werd en blijkt ook uit zijn verklaringen dat hij er alles aan deed om toch aan de benedeleden te gehoorzamen en dat de bende hem in zijn greep had. Uit de landeninformatie blijkt dat er een zekere verwevenheid is tussen de bendes, politie en gerecht waardoor klachten bij de politie tegen afpersing door bendes vaak worden teruggekoppeld naar de bendes wat dan tot nog ergere repercussies kan leiden (UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 24, UK Home Office, *Country Policy and Information Note. El Salvador. Fear of Gangs*, p. 13). In de individuele omstandigheden van verzoekers en gelet op de beschikbare landeninformatie kan de Raad dan ook aannemen dat verzoekers het indienen van een klacht een te groot risico achtten en hiervan afzagen omdat het risico dat dit ter ore van de bende zou komen reëel was. Verder blijkt uit het door verzoekers geciteerde rapport van het UK Home Office dat bescherming van de overheid tegen afpersing door bendes en de ermee gepaard gaande bedreigingen weinig effectief is, dat beschermingsmogelijkheden beperkt zijn en dat hoewel er geïnvesteerd werd in de politiediensten, politieagenten onderbetaald blijven en corruptie en straffeloosheid problematisch blijven, terwijl vele klachten niet onderzocht worden (UK Home Office, p. 13).

Gelet op de individuele omstandigheden van de zaak, is de Raad van oordeel dat *in casu* kan worden aangenomen dat verzoekers geen effectieve toegang hebben tot doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de voorwaarden van artikel 48/5, § 3 voor de toepassing van het intern beschermingsalternatief in het geval van verzoekers niet voldaan zijn. Zoals hoger reeds aangehaald blijkt uit de landeninformatie dat de bendes niet alleen in de steden maar ook in de rurale gebieden van El Salvador aanwezig zijn en dat bendes in staat zijn personen die hen tegenwerken op te sporen. Bovendien wijst de Raad er op dat volgens de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" een werkbaar intern beschermingsalternatief, gezien de geringe oppervlakte van El Salvador en de capaciteit van de bendes om op het gehele grondgebied te opereren, in geval van vervolging door niet-overheidsactoren onwaarschijnlijk is (UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 45; zie ook COI Focus, *El Salvador. Veiligheidssituatie*, 12 oktober 2020, p. 37-38). Bijgevolg besluit de Raad dat, in de individuele omstandigheden van verzoekers in het licht van de alomtegenwoordigheid van de bendes in El Salvador en in acht genomen bovenstaande vaststelling dat verzoekers geen effectieve toegang hebben tot overheidsbescherming, er geen intern beschermingsalternatief voorhanden is voor verzoekers.

7. Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden, zoals hierboven beoordeeld in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador en het wijdverspreid bendegeweld aldaar, kan voor verzoekers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET